# Týden

22 / 2026

## Obsah

Ékádaší
Svatá trojice
Sudetoněmecký sjezd
**Téma:** Korunovační kříž

## Ékádaší

28. května 2026 (zdraví)

V našem pravidelném okénku péče o zdraví si dnes řekneme o velmi jednoduché blahodárné metodě, kterou může dělat úplně každý a nic k tomu nepotřebuje. A je to metoda nejen levná, ale naopak s ní i ušetříte.

Protože jsem profesí homeopat a zabývám se péčí o lidské zdraví víc než 20 let, budeme si v rámci našich společných čtvrtků povídat i o tom, jak svému zdraví co nejvíce pomoci. Všichni víme, že ve zdravém těle je zdravý duch a v tomto výroku je schováno možná mnohem víc, než všichni tušíme. On to je totiž jeden z hlavních principů homeopatie, která pomocí léčby lidského ducha léčí i tělo. Ale tak jako tak je důležité o tělo pečovat a jedním z důležitých nástrojů této péče jsou půsty a hladovky. A v úterý, když jsem měl krátký vstup na stanici Hvězda, byl zrovna den indického půstu ékádaší, a tak jsem vám slíbil, že o tom řeknu ve čtvrtek trochu víc.

Indický půst ékádaší se provádí dvakrát do měsíce, a to vždy jedenáctý den lunárního cyklu, což znamená, že je to jedenáctý den po novu nebo jedenáctý

den po úplňku.

A toto načasování se velmi zajímavě shoduje s tím, co říká známý léčitel Gennadij Malachov. Pokud totiž chceme dělat krátké jednodenní půsty, tak je podle Malachova právě nejvhodnější doba mezi první čtvrtí a úplňkem nebo mezi poslední čtvrtí a novem. A jedenáctý lunární den je právě ta nejvhodnější doba.

Indové mohou držet půst částečný nebo úplný. Pokud se rozhodnou pro částečný, tak mohou jíst třeba zeleninu, ořechy a mléčné výrobky, ale přísně mají zakázáno cokoliv z obilovin, luštěnin a maso. Pokud by někoho zajímala přísná pravidla indického půstu ékádaší, na internetu najde spoustu materiálů. Ale my si po písničce řekneme, jak si udělat jednoduchý český půst.

Jedna z důležitých věcí, proč dělat půsty, je očista jater. Játra mají obrovskou schopnost regenerace a samočištění. Jenže v běžném provozu na to játra nemají zkrátka čas. Ale už po dvanácti hodinách od posledního jídla se játra přepnou do samočisticího a samoozdravného módu. Tedy v druhé polovině čtyřiadvacetihodinového půstu už začínáme svým játrům pomáhat.

A je možné si udělat úplně jednoduchý 24hodinový půst. Sám na sobě mám vyzkoušený a praktikuji 24hodinový půst tak, že naposledy sním večeři a následující den si dám svoji ranní kávu, jedna ranní káva je povolena, a pak už jen vodu nebo bylinné čaje. Odpoledne je dobrý mírný pohyb, ale ne velká zátěž. No a každý na sobě může pozorovat, že se mění i psychika. Je dobré se věnovat modlitbám nebo meditacím. Všichni víme, že duchovní praxe často s půsty souvisí. No a po 24 hodinách je vhodné začít nejdříve malou porcí nějakého lehkého jídla. A po půlhodině lze jíst již normálně. Ale je vhodné nesníst trojitou porci za celý den. To bychom celý blahodárný efekt dost snížili. No a tyto jednodenní půsty je právě dobré dělat jedenáct dnů po novu nebo úplňku tak jako v Indii. Ale určitě si to můžeme přizpůsobit svým potřebám, a tak zkrátka někdy mezi devátým a třináctým dnem je to zkrátka nejlepší.

# Svatá trojice

28. května 2026 (duchovní)

Týden po Letnicích, tedy po seslání Ducha svatého na Kristovy učedníky, máme v neděli další důležitý svátek – Svátek svaté Trojice. A je to vlastně celkem oříšek, protože pro mnohé je obtížné – co si pod tím vlastně představit.

O svaté Trojici existuje celá teologická disciplína trinitologie a v této trinitologii panovala již v prvním tisíciletí rozepře, která vyvrcholila v roce 1054 velkým schizmatem a trvá až dodnes. Právě na problému svaté Trojice se rozdělila západní a východní církev. Pře byla o to, jestli Duch svatý vychází i ze Syna, nebo jen z Otce. Východní církev trvala na původním dogmatu, že Duch svatý vychází pouze z Otce. No ale do těchto detailů se nebudeme zatím více pouštět.

Ale co si pod trojjedinečností Boží vlastně představit?

Evangelista Jan nám říká: „Přímluvce pak, Duch svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všecko, co jsem vám řekl.“

Tím, že Kristus, božská podstata, sestoupil na zem, musel se oddělit od Boha Otce, jinak by nemohl na zem sestoupit. A tím vznikla božská dvojice – Otec a Syn.

Ale aby se toto vše mohlo dít, byla zapotřebí hybná síla, a tou hybnou silou je právě Duch svatý. Je to spojení toho nebeského s pozemským.

Ve svaté Trojici je tak obsažena dynamika, která by v jedinečnosti nebyla možná. Ve svaté Trojici je obsaženo to, že na počátku nebyl jen nějaký božský impuls, který od té doby nějak samovolně běží. Teorie o božském impulsu, který dál samočinně pokračuje, je velmi blízká zednářské ideologii, která se tím staví proti svaté Trojici i proti samotnému Kristu. Naopak svatá Trojice je realizace Božího záměru a touhy k tomu, aby se Kristovo světlo šířilo mezi lidi.

A tak svátek svaté Trojice je vlastně ten úplně nejdůležitější křesťanský svátek ze všech. Protože je o ukotvení člověka v láskyplnosti trvajícího Božího záměru.

## Sudetoněmecký sjezd

28. května 2026 (společnost)

Mluvil jsem před týdnem o špatném načasování a o tom, že se celá akce otočila jak proti Němcům, tak i proti jejich přisluhovačům na našem území. Sám sudetoněmecký sjezd není cílem, ale pouze prostředkem k prosazování cíle podrobování našeho území rozpínavou germánskou kulturou.

Takzvaný proces smíření probíhá již od 90. let a nejsou do toho zapojeny jen havlistické, fialové a pavlovské kruhy, ale i kruhy katolické církve. A souvisí s tím i vyvezení českého korunovačního kříže do Německa před dvěma lety, o čemž budeme mluvit po osmé hodině podrobněji.

Ale je důležité se na to podívat z historického odstupu. Odsun Němců nesouvisí pouze s druhou světovou válkou. Bez vnímání historických souvislostí jsme odsouzeni na věc pohlížet pouze povrchově. Problém snahy germanizace našeho území můžeme vnímat již od desátého století, kdy se kníže Václav s babičkou Ludmilou snažili nepodléhat západním diktátům a naopak šířit křesťanství byzantské větve, což se oběma stalo osudným.

Karel IV. se snažil o něco podobného, na což navázal Jan Hus, a to se stalo osudným jak jemu, tak i celému našemu národu. Proti českým zemím se spolčil celý západní svět a český národ byl značně zdecimován. Po husitských válkách přežila pouhá třetina obyvatel. A to umožnilo postupné pronikání západního, respektive germánského vlivu na naše území. Paradoxně náš oslabený národ před úplnou germanizací zachránila říše Rakouská, která sice měla své

mouchy, ale přesto náš národ zůstal zachován a dostal možnost se v devatenáctém století opět nadechnout.

A ve století dvacátém se opět tisíciletá snaha Germánů ovládnout slovanský svět rozhořela naplno.

Odsunutí Němců z našeho území tak není žádná odplata za jejich zločiny během druhé světové války, i když i to bylo zcela legitimní. Je to snaha o ubránění celého slovanského prostoru před tisíciletou snahou Germánů nás ovládnout. Bylo to znovuobnovení celistvosti našeho území po snaze zlikvidovat náš národ již v 15. století.

Tedy to hlavní smíření bychom měli udělat sami se sebou. Odpusťme si to, že jsme se po druhé světové válce k některým lidem chovali hrubě. Ano, chovali, ale bylo to nutné a byl to pro naši zemi sice trochu bolestivý, ale hluboce léčivý proces.

Je dobré si uvědomit, že se skutečně nejednalo o žádnou odplatu. Odplata totiž nemá dobrou energii a často se vrací jako bumerang. Byl to ozdravný proces, který byl nutný s ohledem na ochranu a přežití celého slovanského světa.

## Korunovační kříž

28. května 2026 (duchovní)

Dnešní téma, které jsem si pro vás připravil, je částečně kulturní a částečně duchovní. Je to výstava korunovačního ostatkového kříže, který nechal zhotovit Karel IV. a který se nyní nachází jen pár kroků od Pražského hradu v Hradní jízdárně. A kolem tohoto kříže se poslední dva roky dějí velmi divné věci. Kříž, který nikdy neopustil naše území, byl najednou před dvěma lety, navíc na

výročí německé okupace našeho území, tedy 15. března, vystaven v Drážďanech. Navíc za přítomnosti prezidenta Pavla. A navíc na výstavě, která korunovační kříž spíše dehonestovala než oslavovala.

V kontextu toho, co se nyní dělo v Brně, vidíme, že to rozhodně nebyl náhodný akt. Prezident Pavel dva roky před brněnským sjezdem Landsmanšaftu odvezl do Německa na půl roku nejposvátnější český předmět a současně jeden z nejdůležitějších symbolů české státnosti. Jenže oni si mysleli, že jim to celkem bez povšimnutí projde. Jenže neprošlo. Tou dobou jsem natočil video, které se začalo velmi spontánně šířit, a vyvezení Kříže vzbudilo velkou nevoli ve společnosti. Následně vznikla výzva za navrácení Kříže a na Hradčanském náměstí před Arcibiskupským palácem proběhla velká demonstrace.

Ale i v Drážďanech se děly velmi podivné věci. Pár desítek metrů od výstavní síně udeřil blesk v květnu toho roku do 10 lidí, z nichž 2 museli záchranáři oživovat. Ale přitom nikdo nepřišel o život. A v září se potom opět pár desítek metrů od výstavní síně zřítil hlavní drážďanský tranzitní most přes Labe. A opět přitom nikdo nepřišel o život. Obě události se přitom staly právě v době, kdy byl v Drážďanech vystavován český korunovační ostatkový kříž vyvezený za velmi podivných okolností z naší země.

Samotný korunovační kříž je spolu se Svatováclavskou korunou nejdůležitější symbol naší státnosti a co do celkového významu je podle mnoha odborníků ještě hodnotnější než Svatováclavská koruna. Je to nejvýznamnější duchovní církevní předmět, který je na území České republiky. Obsahuje ostatky svaté Anny a Jana Křtitele, tedy světců přímo spojených s Kristem, ale současně i předměty spojené s Kristovým ukřižováním, tedy například část hřebu a dřeva z kříže, na kterém byl Kristus ukřižován. Pro tento kříž a korunovační klenoty postavil Karel IV. hrad Karlštejn. Korunovační kříž v historii nikdy neopustil území České republiky a ani Němci za druhé světové války si ho nedovolili nikam odvézt.

A tu náhle 15. března 2024, na výročí německé okupace našeho území, a bez jakéhokoliv předchozího varování se česká veřejnost dozví, že český

korunovační kříž byl spolu s velkou částí svatovítského pokladu odvezen do drážďanské galerie na výstavu současného umění. A na vernisáži na výročí německé okupace vystoupil dokonce český prezident Pavel. Podle kurátora Jiřího Fajta výstava Fragmenty paměti propojuje středověké artefakty, dnes již vzdáleného nebo cizího významu, se současným uměním. Tedy naše nejvzácnější poklady jsou podle Fajta artefakty cizího významu.

Další důležitou věcí je, že Kříž spolu se svatovítským pokladem nebyl vystavován jako něco vzácného a posvátného. Byl vystavován „jakože“ v dialogu se současným uměním. Ve výstavních prostorách hrála z projekce nepříjemná hudba, i samotný výstavní prostor nebyl vhodný k vystavování nejcennějších sakrálních předmětů. Tedy jakoby se náš nejcennější duchovní poklad snažili v Drážďanech co nejvíce pošlapat. A kurátorem této německé výstavy byl Jiří Fajt, bývalý ředitel Národní galerie, který byl odvolán v roce 2019 tehdejším ministrem kultury. Již jsem zmiňoval, že v květnu blesk uhodil do deseti lidí jen kousek od galerie a v září spadl v Drážďanech nejdůležitější dopravní most. Těm, co kříž odvezli z našeho území, spolu s Fajtem, byly shůry vyslány celkem jasné signály. S ostatkovým křížem si není příliš dobré zahrávat.

Kříž byl na podzim v září vrácen a dlouho o něm nebylo vidu ani slechu. A konečně letos na jaře byl opět spolu s částí svatovítského pokladu vystaven v Jízdárně Pražského hradu.

Celý koncept výstavy byl z Drážďan přesunut do Prahy. A tedy celá výstava je stejně jako v Drážďanech nevkusná. V zadní části sálu probíhá jakási audiovizuální projekce, která sice nikoho nezajímá, ale ozývají se z ní velmi nepříjemné zvuky do celého sálu. Hned v úvodním velkém panelu výstavy je kruhový otvor, ve kterém jsou vedle sebe vystaveny dva objekty. Jedním z nich je relikviář svatého Václava ve tvaru ruky. Je to po korunovačním kříži jeden z nejposvátnějších českých duchovních předmětů. Uvnitř je část ostatků svatého Václava, tedy část jeho kosti. A vedle tohoto relikviáře je vystavena plechovka od barev, ze které čouhá jakási bezejmenná kost.

Podle kurátora Jiřího Fajta je jedním ze dvou hlavních témat výstavy kritika církve jako instituce. Nad tím vlastně zůstává rozum stát. Proč Svatovítská kapitula půjčuje naše nejsvětější církevní předměty na výstavu současného umění, jejímž tématem je kritika církve? Na výstavu, kde si dělají legraci z ostatků patrona naší země?

Ale na celé výstavě je nejdůležitější to, že každý z nás může konečně korunovační ostatkový kříž navštívit a nechat se prozářit jeho úžasnou energií. A samozřejmě si užít i další úžasné předměty svatovítského pokladu. Ten je vystaven v celkem vkusně zhotoveném pavilonu, do kterého můžeme vklouznout hned za vchodem, a tak zbytek výstavy můžeme ignorovat. Sice do toho pavilonu pronikají ty divné zvuky z projekce a je tam také umístěn rotující obraz jakéhosi kardinála, což je také vrcholně nevkusné, ale přesto energii našeho pokladu to nemůže přebít. Tedy určitě si tuto část výstavy v Pražské jízdárně nenechte ujít. Bude tam až do 26. července.

Zůstává však otázka, co bude s Křížem dál. Jiří Fajt mi na mou přímou otázku odpověděl, že se uvažuje o vycestování do Německa a USA v horizontu následujících měsíců, což žádného soudného člověka nepotěší. Vývoz mimo hranice by však muselo schválit ministerstvo kultury. Od přivezení Kříže na naše území posílám opakované žádosti na ministerstvo kultury podle zákona číslo 106. A asi před týdnem mi zrovna přišla čerstvá odpověď, že žádná žádost o vyvezení Kříže podána není, ale to neznamená, že nemůže být.

A tak nezbývá než Kříž nadále hlídat a snažit se nedopustit, aby k opětovnému vyvezení mimo naše hranice došlo. A věřím, že s Boží pomocí se to podaří.